

Els plors d'Steinway

Un relat de: [Neus Marín Cupull](#)

D'ençà que et vas endinsar en aquesta tristor, enyoro sentir els teus dits lliscant sobre meu, enyoro fusionar-me amb tu com fèiem temps enrere. Te'n recordes? D'aquella fusió sortien sons inspirats d'una partitura, jo deixava anar un Sol o Re, tots dos creàvem una música conciliadora entre la vida i la mort..., el dolor i l'alegria. No t'adones que si no tornes amb mi, no hi haurà cap mena de consol?

T'ho observo des d'aquest racó, mires per la finestra amb el rostre tan apagat com el silenci que transmetes. La claror del dia em visualitza carregat de pols, jo no sóc un objecte més d'aquesta habitació, jo sóc un honorable instrument creat per fer música. Jo sóc un Steinway.

Ni el meu Non t'impresiona! Sí pogués cridar, ho faria. No ets tu qui s'està morint, sóc jo qui s'està corcant, en aquest racó.

De lluny sento el batec del teu cor l'única música que sona en aquesta habitació "toc, toc, toc". Ja sé, que jo no en tinc de cor, només sóc fet de fusta noble... però deixa'm dir-te una cosa. Sí que sé el que són els sentiments, per aquest motiu t'imploro, vine amb mi. Vull ajudar-te. Cada cop que em toquis les entranyes podré deixar anar un so. Un so de ràbia, un so de nostàlgia... i de sobte serà un concert d'explosions. No t'adones que la música és teràpia? No t'adones que jo sóc l'únic que et pot ajudar?

Em mires de reüll i jo intento fer el millor posat, malgrat les meves intencions, tu abaixes la persiana, corres la cortina, i amb pas lent i capcot tanques la porta de l'habitació i em deixes que em mori en la foscor.